tomas arūnas
RUDOKAS

NEŽEMIŠKA ŽEMĖ

tomas arūnas
RUDOKAS

NEŽEMIŠKA ŽEMĖ

Eilėraščiai

VILNIUS

1991

~~UDK 888.2-1~~
Ru39

R $\frac{4702390202—049}{M852(08)—91}$ Neskelbta

ISBN 5-415-00856-X

NEŽEMIŠKA ŽEMĖ

GĖLIŲ VAIKAI

Eilėraščiai — gėlių vaikai.
Eilėraščiai — kaip hipiai,
Keliaujantys visais laikais
Širdim į širdį kitą!

Eilėraščiai — vaikai gėlių,
Jos kaip visatos išsiskleidžia! —
Vaikai keliauja tuo keliu,
Kuris į dangų nusileidžia. . .

1987

KAZIUKO MUGĖ

vaikštau po turgų ir visiems už dyka siūlau
gėles

o Leningrado vaikinai čiulbantys bambukinėmis
fleitomis
su kiniškais hieroglifais ir šypsantys kai
paklausi kainos — dūdelė šneka už šeimininką
paimkite gėlę ji kalba

O Maskvos merginos jūsų japoniški stabukai
turbūt apako nuo nimbų šviesos —
taip rimtai žiūri į savo bambas
paimkite gėlę ji šypsos

o Rusijos vaikai jūsų variniai varpeliai
din din din
šaukia praeivius — praeivis praeina
ir jūsų rankose lieka vienu din mažiau
paimkite gėlę ji gieda

o dabar vaikštau su paskutine gėle ir ieškau
Kaziuko

1983

LEDINĖ LEDI

Mano mėtine mergaite,
Tavo akys — ledinukai.
Mano mėtine mergaite,
Tavo akys — it ledukai. . .

Tu esi ledinė ledi,
Lūpom prisiliest neleidi.
Negali manęs pamilti,
Tau pamilti reiškia mirti. . .

Tavo šaltis kvepia mėtom.
Mėtom kvepia tavo balsas.
Gal ir tu mane mylėtum,
Jeigu būčiau ledas baltas?!

1989.XII.13

AŠ NEBEMYLIU

Aš nebemyliu! Linksma ir erdvu...
Man noris šokti ir dainuoti!
Taip paprasta, kaip dukart du,
Palikt mergaitę strazdanotą!

O ne, neverks ji: aš nevertas
Jos ašarų, kančios ir keršto...
Ne vergė ji ir aš — ne vergas!
Mus vienijo vien kraujas karštas.

Ji niekada nebuvo mano —
Kaip nepriklausoma gamta.
Ji buvo ir dangus, ir žemė,
Tačiau nebuvo man gimta...

Aš nebemyliu! Linksma ir graudu.
Ir liūdesys į sielą sėlina...
Šalin! Nereikia man raudų,
Kai išskrendu į erdvę mėlyną...

Vienatvė — mano angelas globėjas.
Nereikia jau kitų sargų.
Aš nebemyliu! Sieloj — vėjas,
Nes laisve neišgydomai sergu...

1988.VIII.13

KLIAP KLIAP

rudenėjančiam parke — medinė kavinė —
ištuštėjusi širdis o atsimenu
saulėlydį ir vyną
kuris buvo pigus nes neturėjom pinigų
dabar tuščioj širdy
ant vėjo suplėšytų teatrų pavardžių ir miestų
tupi juoda katė kuri kartais pasako miau
bet mums nei liūdniau nei linksmiau
mes sėdime parke ant balto suolelio
ir skylant kaštonams kartojame vienas kitam
ar atsimeni
ar atsimeni
juvelyrinę lyrinę kavinę kur senas džiazistas
skambino senu pianinu o mes girdėjome tiktai

kliap kliap

1983

GRUODŽIO DŽENTELMENAS

Juodo ledo skrybėlė mano galvą puošia,
O žemelę ir žmogelį žiauriai šaldo.
Stiklo batais pas tave, vienišoji mergaite,
Šiaurės vėjo nusvidintu miestu ateisiu...

Ir gaudžiant lediniams vargonams,
Ir degant žvakelėms altoriuj dangaus,
Mes tuoksimės gruodžio bažnyčioj,
Ir varnos kranksės mūsų garbei,
Aptūpusios rudenio karstą.

O jei širdyje neatrasi man vietos —
Tave užkariausiu, vis tiek aš
Laimėsiu tave: stipresnis,
Gražuole, esu už vienatvę:

Prie vartų bažnyčios išvysi karietą,
Velnių trijule pakinkytą.
Ir jeigu nemyli tu nieko,
Ir jeigu nemyli tu nieko,
Nuometas juodas puoš tavo galvą!

1984

VIENINTELĖ

Šiaurėje yra ežeras, žydintis šaltomis gulbėmis.
Oskaras Milašius

Lanksti ir nepriklausoma,
ir neprieinama
Vizija kaip moteris,
nemylinti manęs,—
Bedieviškai graži ir bedieviškai
alsuojanti šalčiu,—
Lanksti ir nepriklausoma (dabar
aš kalbu apie moterį)
Ji sėdi smuklėj, kur visi jai siūlos
ją nupirkti
Už sudilusius skatikus. . .
— Elgetos,— ištaria ji,
Ir tai vienintelis komplimentas
sutemų suteneriams.
Ji pakyla — nenusakomai
(tai už žodžio prasmės)
Grakšti (dabar aš kalbu apie gulbę)
ir suvasnoja šerkšnotais sparnais,
Ir tai, kas niekinga, numiršta aplinkui.
Ugnis ir Vienintelė!

1985

GRUZINIŠKAS PAGROBIMAS

Aš lietuje be galo tyras (begalinis) skambesys,
Pavasaris žaliuoja ir kūnas jo veržlus,
Aistringas ir gašlus mergaitę suvilioja...
Aš tykau jos be galo tykiai ateinančios į lietų.

Pavasaris įtūžta, ir lyti ima žiauriai,
Bet stoviu liūtyje kaip jaunas liūtas —
Man gražūs tie lašai, kurie giliai įkliūva
Į dideles akis... Įkliūva į tinklainę jie!

Ir štai matau — nuoga mergaitė nekalta
Ateina pas pavasarį, o aš,
Juo apsimetęs, šaukiu kaip apsišaukėlis,

Šaukiu kaip amžinasis
Pavasario meilės šauklys, o manęs
Nesimato: aš begalinis tyras skambesys...

1986

BENKARTUKAS

... Auštant Benkartukas užrašė visus
Erotinius eilėraščius, kuriuos
Jis droviai slėpė atminties palėpėj —
Tai buvo laiškas tyrai moteriai...

Jis gimė užprogramuotas
Išeiti iš proto būtent šitaip...
Išeities šūvis pažadino tik
Vienišą šunį, sapnavusį kalę.

1986.VI.28

SVAJOKLIO ŽVAIGŽDĖ

Lietuviai — svajoklių tauta,
Tauta — kaip svajų visata.
Ak, lašantis gintaras tyras
Kaip ašara, giedanti tyruos!

Tėvynė, į dangų einanti
Ir nešanti ašarų deimantą,—
Kaip žvaigždė amžinoji kietėja jis
Amžinuos Lietuvos kentėjimuos. . .

1987.III.31

NEMIRTINGUMAS

Aš bučiuosiu žemę savo Palestinos —
Lietuvos žemelę nukryžiuotą...
Ir po mano lūpų karšto palietimo
Prisikels — nuo kryžiaus — Žodis!

Ašarom aš kraują jo suvilgysiu,
Išbučiuosiu žydinčias žaizdas...
Ir jei mirsiu aš Tėvynėje iš ilgesio —
Žodis nenumirs žeidžiąs!

1987

EMIGRANTO GYVENIMO FRAGMENTAS

Amerikoj, siaučiant beprotiškai vėtrai,
Užlipsiu ant stogo Empire State Building
Ir deklamuosiu vėtrai eilėraščius amerikiečių
Poeto Aleno Ginsbergo.

Amerikoj, siaučiant beprotiškai vėtrai,
Šoksiu nuo stogo Empire State Building,
O kitą rytą koks grynakraujis amerikietis,
Grynai amerikietišku sabvėjumi bildantis,
Perskaitys laikraštį: „Nusižudė poetas".

Išėjęs iš sabvėjaus, jis išsitrauks
amerikietišką cigaretę,
Bet negalės jos prisidegti, tas grynasis
amerikietis,
Siaučiant beprotiškai, amerikietiškai vėtrai...
Alenas Ginsbergas — amerikiečių poetas.

1987

Jo šonas persmeigtas ragu,
Bet jis dar gniaužia špagą.
Aš jį arenoje regiu,
Kaip regi princą — pažas.

Bet jam padėti negaliu.
Minia įniršus švilpia.
Ir bulius sukas vilkeliu,
O princas gniaužia viltį.

Jis kelias. Žino — viskas!
Ir žemė sukasi po kojom.
Tribūnoj — damos tviska,
Tik tos nėra, kurios ieškojo.

Ir jis įniršta. Puola. Smeigia.
Ir bulius klaupiasi prieš jį.
Būties spektaklis baigias,
Ir skirstosi minia plėšri.

Draugai jį išneša ant rankų,
O jis prieš mirtį — linksmas:
— Jūs nešate mane į dangų?
Aš ten nepasiliksiu!

Nėra ten mano angelo,
Ir buliaus ten nėra.
Nėra ten mano angelo,
Dangus — ne arena. . .

1987

DIEVAITĖ IR KAREIVIS

Harmonijos sūnus — paklydėlis poetas,
Žaibus pažabojęs ir vėją nugalėjęs,
Suklupo prieš dievaitę — nugalėtas! —
Bet pralaimėjimo nesigailėjo.

Dievaitė ji ar gatvės kekšė?
Poetas tas — išminčius ar kvailys?
Jos krūtys — vynuogių svaigiųjų kekės.
Jo lūpos — vyno troškulys...

Apsvaigusi nuo meilės geismo,
Atsiklaupė dievaitė prieš poetą...
Žaibai ir vėjai — gaisras!
Sakyk, poezija, kas — nugalėtas?

1987.VIII.13

LIETUJE

Po ledinio lietaus — žvaigždžių lietus!
Ir nuogas žmogus — lietuje.
Žiūrėk į žėrinčius medžio lapus —
Tai žėri nuoga Lietuva.

Aš stoviu žvaigždynų lietaus šviesoje
Kartu su Tėvynės žeme.
O įdagas medžio žievėj vėsioje —
Karšta amžinybės žymė!

1987.VIII.22

GĖLĖS PERGALĖ

Aš meno mokiaus iš gėlių:
Žydėjimas yra kova.
Nevysta amžinybė: aš galiu
Pavirst gėle gyva!

Apsvaigęs nuo žvaigždžių dainų,
Į dangų aidintį einu,
Ir sielos nieks nenugalės:
Lakštingala — lakštuojanti gėlė!

1987.VIII.23

ŽVAIGŽDĖS ŽAIDŽIA

Naktį skaisčią žvaigždės žaidžia.
Žvaigždės žaidžia žmonėmis.
Aš pažįstu tokią žvaigždę,
Žaidžiančią su manimi.

Kai žvelgiu į ją — skaisčiausią,
Kaip į mylimą žvelgiu,
Ji atsako man keisčiausiu
Meilės dangiškos žvilgsniu.

Tas viliojantis jos žvilgsnis
Švelniai dilgina akis. . .
Argi saulės pasiilgsi,
Kai apakina naktis?

Per kančias žengiu į žvaigždę,
O jinai žaismingai juokias!
Su žmogum žvaigždė tik žaidžia.
Aš pažįstu žvaigždę tokią. . .

1987.XII.30

MĖNULIO MUZIKA

Rudens naktis tokia tyli —
Mėnulio muziką matau. . .
Tu, mylimoji, taip toli,
Bet aš dainuoju tau.

Pažvelk tik į mėnulio natą.
Ir mano balsas bus
Šią tylią įkvėpimo naktį
Nežemiškai skambus.

Šita naktis man kvepia mėtom,
O sieloj taip skaidru,
Lyg tu mane danguj mylėtum —
Virš žemiškų aistrų.

Rudens naktis tokia tyli —
Mėnulio muziką matau. . .
Aš, mylimoji, taip toli,
Kaip tas mėnulis tau.

1988.I.4

MONETA ANT GELEŽINKELIO

Mūsų meilė surūdijo,
Surūdijo dijo.
Peilio ašmenys rudi jau,
Nes į širdį lijo.

Ak tu, meile geležine,
Tavo kraujas — rūdys.
Suskambėk ant geležinkelio
Paskutinį rudenį. . .

1988.I.12

APIE KĄ GALVOJA GĖLĖS

Apie ką galvoja gėlės,
Mirštančios rugsėjį?
Gal prisimena, kaip kėlės,
Kai žmogus pasėjo?

Gal prisimena, kaip ėjo
Žemele — pas mylimus?
Gal pats Dievas jas pasėjo,
Jeigu gėlės myli mus? ..

1988.III

NAKTIS ŠVELNI

Naktis švelni, naktis skaisti —
Gali žvaigždžių knygas skaityt. . .
Naktis skaisti, naktis švelni,
Ir tu žvaigždžių taku eini. . .

Eime, naktie skaisti, eime,
Eime kartu žvaigždžių žeme!
Naktis skaisti, naktis švelni,
Ir jau ne vienas tu eini. . .

1988.VI

APIE TAVE

Lelijos liemuo, lyriškos linijos...
Lingu lingu — lengva linguot!
Tu — gėlelė, atskridus iš Kinijos
Ir sustingusi mano languos...

Tu — Dievo šypsenos lašelis,
Tu — Likimo kilimo gėlė!
Aš — užgesusios žvaigždės šešėlis,
Ant kurio gali nuoga gulėt...

1988.VIII.28

VIENIŠAI MERGAITEI

Tu bijai vienatvės, tu bijai nakties.
Kuo tiki tu ir ko tikies?

Ar mylėti trokšti, būti mylima?
Meilė — kaip žvaigždelė — tolima...

Tu bijai vienatvės, tu bijai nakties.
Niekas neateina ir nemyli nieks...

Gal tik vienas Dievas pas save nuves,
Gal tiktai su Dievu kelsi vestuves...

Ar mylėti trokšti, būti mylima?
Neužgesk, žvaigždele, dek per naktį man...

1988.X.30

APIE MOTERŲ MEILĘ POETAMS

Mus mylės tik po mirties
Gerbiamos gerbėjos. . .
Daug gražių gėlių padės —
Rožių ir gerberų. . .

O paskui — skaitys, skaitys! —
Ir mylės apsalusios
Tas poetiškas akis,
Pašarvotas salėse. . .

1988.XII.8

NAKTIS PRAPLYŠO

Naktis praplyšo ir pradėjo lietis
Kartu su žvaigždėmis į mus. . .
Kažkas nuėjo melstis ir mylėtis,
Kažkas nuėjo mirt ramus. . .

Ir tu — šitos nakties pilietis,
Regi, koks potvynis sraunus:
Naktis praplyšo ir pradėjo lietis
Kartu su žvaigždėmis į mus. . .

1990.III.3

Vėjas klebena ir tranko duris,
Beldžiasi tarsi saugumas...
Ką tas saugumas mums padarys,
Jeigu nebijom nuogumo?!

Vėjas įeina kaip senas vagis.
Ką gi čia vogti? Neaišku.
Ak, mylimoji, užmerki akis
Ir pasiversk meilės laišku...

1990.I.18

Mano mylimoji turi tuščias akis...
Mano mylimosios akys nieko nesakys.

Mano mylimoji šoka ir dainuoja.
Mano mylimoji mane kamuoja.

Mano mylimoji turi tuščias akis.
Mano mylimoji — bedugnės dagys...

Prapuls tas, kas pažvelgs į jos akis.
O ji žiūrės ir nieko nesakys.

Mano mylimoji turi tuščias akis.
Mano mylimoji — bedugnės dagys...

1990.I.17

Mes mylimės mėnulio šviesoje...
Bet mus kita šviesa užlieja:
Man spindi tavo kūno lelija,
Kurios paliesti niekas negalėjo...

Ji skleidžiasi, kaip skleidžias paslaptis,
Ir man atsiveria tavoji Indija...
Kokia gili, tačiau kokia šviesi naktis,
Kai Dievas siunčia meilės spindulį...

1989.XII.3

ROŽĖ IR POETAS

Atsistojus rožės poza,
Tu šypsojais kiekvienam.
Bet poetas gavo dozę,
Skirtą vien tik jam.

Tu juokeisi švelniai, skaisčiai,
Ir poetas juokės tas:
„Ak, tavęs aš neiškeisčiau
Į visas, jau iškeistas!"

Tu juokeisi — nemirtinga,
Iš gėlių mirties juokeis:
„Liūdesys man nepatinka,
Tad numirsiu tik juokais!"

. . . Aš bučiuoju tavo juoką,
Tavo juoką vėsų. . .
Šitą vakarą vėjuotą
Mes numirsim dviese.

1987.XII.21

MYLINTIEJI

Poezija — fantazija tikrovės,
Kur mes gyvenam iš tikrųjų:
Štai širdyje pražysta rožė
Ir visą širdį ji iškruvina.

Ar mes gyvenam iš tikrųjų,
Ar mirę miegame tarp rožių?
Bet aš mačiau tą gėlę kruviną,
Kurią ir tau parodžiau. . .

1987.X.5

LAPKRIČIO RATAS

J.

Viskas dėsninga. Ir net kai
Sapno laimingu metu
Išeiname į šaltą naktį
Kūnu ir siela kartu,
Viskas keistai, bet dėsningai
Mums netyčiom atsitinka:

Mėnulio šviesoj sidabriniai
Einam alėja nuogi mes,
Einame tarp veidrodinių
Vitrinų, vitrinų, vitrinų. . .

Bet grįžtame dėsnio ratu
Atgal į namus ir kartu
Pajuntame: Viešpatie, net kai,
Mylėdamies lapkričio naktį,
Pabandom apgauti likimą —
Prieš jį pasiliekam nuogi mes.

1985.XI.18

O TEN, AUKŠTAI

O ten, aukštai, žydrų žvaigždynų šaltis,
Nei žemės, nei žmonių nėra...
Bet žmogų, kurs žvaigždžių šviesos išalkęs,
Pasotins deivė Venera.

Ir aš veržiuos į šaltį, amžiną ir šventą,—
Ten žemiškos mirties nėra...
Tik šitaip savo žemėje galiu gyventi,
Kuri man kaip dangus yra.

1987.XII.18

NEŽEMIŠKA ŽEMĖ

Tėvynės žemė — derlingas dangus:
Debesų vagose šokinėja varnėnai,
O piemenio vėjo balsas skambus
Po žydrąją pievą avis varinėja.

Ruduo kaip saulėleidis. Vakaras
Saulelę jau sėja į pievą. . .
Tik tas patekėjimo taką ras,
Kas sielą tėvynėj pasėjo.

1987.VII.24

BENAMIŲ NAMAI

SŪNAUS IŠLYDĖJIMAS

Keliauk ugnimi virš tamsių debesų
Ir saulei būk lygus raudoniu,
Tegu tavo spindinčio kraujo kelionė
Apšvies vieną kelią tiesų.

Ir širdį kas kartą iš naujo įpūsk
Tarytumei švyturį amžiną.
Keliauki keliu ugniniu į kitus,
Kurie tave mato sumažintą. . .

1984

PAKILIMO AIKŠTELĖ

Vakaro varis padangę
Lieja užlieja raudonai.
Žvelgia keleivis pro langą,
Ruošdamasis kelionei.

Ak, mano siela taip veržiasi
Ten, į visatos harmoniją!
Bet mano kūnas kaip eržilas
Baidos ugninio raudonio...

Vakaro varis padangę
Kausto sukausto kaip kalvis.
Žvelgia keleivis pro langą
Nuogas, bet kaltas.

1984

GYVYBĖ

Išsiliejus ir sustingus
Kūno formoj sudėtingoj,
Tu esi giliau, nei rodais,
Tu — būties aruodas.

Siela, siela, mūsų dieve,
Kas tave į mus įliejo,—
Kūno formoj sudėtingoj —
Dangiškai galingą?

Visos kūno pranašystės
Kaip žolė ugny nuvysta —
Lieka tik dvasia ir molis.

Taip be galo ir be krašto
Horizonto rėžis karštas
Kvies į pažinimo tolius. . .

1985.VI.5

PASLAPTIS

Aš stoviu prieš uždažytąją veidrodžio pusę:
Kiek beįtempčiau raumenis akių — nepamatysiu
Realybės gyvsidabrio gilumoj.
Reikia apeiti aplink, atsistoti prieš atspindį
Ir žvelgti į dugną akies.

Virpėdamas aš apeinu šį veidrodį
Ir pažvelgiu į realybės atspindį, tačiau
(Ak, išmintie lemties!) — ji uždažyta tobulai!
Apstulbintas, palaimintas aš stoviu prieš
ne-veidrodį,
Regėdamas tai, ko neregi net neregiai...

1984

LAIKRODIS

laikrodžio ciferblate atsispindi mėnuo
kaip man įdomu naktį tai regėti
laikrodžio ciferblate mėnuo atsispindi
kaip man įdomu naktį tai regėti
skaičių nebėra valandų nėra

kaip man įdomu naktį praregėti
valandų nėra amžina era
kaip man įdomu naktį praregėti
tiksi senas mėnuo visiškai kaip naujas
visiškai kaip naujas mano mėnuo tiksi

1984

MAŽASIS SONETAS

Naktinis miestas — kaip sonetas
Aš deklamuoju jį užkimęs
Nuo ritmo rimų ir ošimo

Ir nuo šviesos mėnulio mėtų
Aš deklamuoju jį užkimęs
Naktinis miestas — kaip sonetas

Aš deklamuoju jį užkimęs
Nuo rimų ritmiško ošimo

Ir šviesoje mėnulio mėtų
Naktinis miestas — kaip sonetas

1984

FRANCO KAFKOS AKIS

Aš, pažįstantis tik dalį savęs, sėdžiu prie stalo
Ir laukiu, kantriai kęsdamas laukiu pasaulio
Atsivėrimo... Buvo toks rašytojas F. Kafka,
Kuris, sirgdamas liga Pažinimo, pasakė:
— Nereikia niekur išeiti. Reikia prie stalo
Sėdėti ir laukti. Ir jums atsivers šis pasaulis:
Kitaip jis negali. Negali. Negali.

Tad ir aš, pažįstantis tik dalį savo sielos,
Žiūriu į ją, plačiai akis išplėtęs, ir matau,
Kaip grumdos upėj netašyti sieliai,
Kaip jie pavirsta staklėmis, kurios ataus
Balčiausią drobulę pasauliui mano —
Jis laiką savo manyje jau atgyveno...

Aš, pažįstantis tik dalį savęs, sėdžiu prie stalo
Tarytum prie kosminio laivo šturvalo:
Regiu, kaip atsiveria priešais mane Paslaptis —
Kaip lotoso žiedas išauga iš ežero dugno...
O taip, Francai Kafka, jūs esat akis,
Įšaldžiusi mailiaus gyvenimą drungną!

1984

ŠVELNUMAS

Švelniausias žemėj Dievo kvapas
Skrajoja virš žmonių kapų,
Ir nukrenta dangus ant kapo
Kaip vėjas lygumų kvapnus. . .

Švelniausias žemėj — Dievo vėjas,
Kai širdimi alsuojam tartum
Po pergalės ar pralaimėjimo,
Kada prasmės netenka karstas.

1985

VIENIŠŲJŲ SEKTA

Aš — kaip vienišas sektantas,
Mano rankoj — ne rožančius,
Saksofonas mano rankoj...
Ir vienatvė kaip gyvatė
Aplink saksofoną rangos.

Ak, stipri šviesos gyvatė,
Į akis giliai įgėlus...
Kaip nuodai — vienatvės vatai,
Gležnai gėlininko sielai.

Saksofonas mano rankoj
Kaip slidi gyvatė rangos,
O vienatvė kaip gyvatė —
Kaip vijoklis šimtametis!

Atsimerkit, akys — angos,
Kad danguj ugnies mustangą
Pamatyčiau aš — sektantas,
Vienišas kaip dieviška
Vienišųjų tėviškė...

1985

KUBIZMAS

Meilės ratas, kambario kvadratas
Ir staiga — kampuoto proto frazė,
Skaldanti kvadratą į gabaliukus —
Į akis, į bambas, būgnus, krūtis...

Mūsų meilę stebi jautis bukaragis,
Brutalus jo snukis, sunkios akys —
Įlaužti kvadratai... O ant sienos kabo
Ragas Vienaragio — juo vienatvėj trimituoju aš.

Bet ne vienas gyvenu gyvenimo
Geometrijos hermetiškam bute:
Su manim — draugai, draugus praradęs,
Su manim — laimėta damos figūra.

Keistas kambarys — sustingsta vynas,
Keturkampis lašas stringa gerklėje:
Auklėja mane kalėjimo Pažinimas,
Kurs tik šitaip ir išlaisvina mane!

1985

VIRŠ MANĘS

virš galvos man gieda paukštis
o virš paukščio kaip sirenos
gieda žvaigždės naktį dieną
virš galvos man gieda

naktyje plasnoja vienas
demonas pardavęs dieną
virš manęs plevena juodas
demoniškas juokas

virš dangaus ugnis rusena
skaisčios kosminės sirenos
gimdo planetas ir žemė
virš galvos man gieda

1986.V.6

METALINIO RAIDYNO VAIKAI

Metalinis būties skambesys
Nuskraidina mane į tėvynę...
Danguje mirksi kraujo raidynas,
Į kurį skambesys nuskraidina
Tartum pasakai būtiną raidę —
Kaip vaikelio akis nuskaidrintą.

Metalinis būties skambesys
Į raidyną širdies nuskraidina —
Aš jo plieną įvertinu vienas,
Ir užgieda vaikeliai iš plieno —
Nekalti užkalti — kaip visi
Metalinio raidyno vaikai.

1986

CHIMERA

Angelas, suskliautęs sparnus
kaip Notr Damo chimera,
Sėdėjo ant stogo ir mąstė
apie tai, ko iš tikro nėra.

Jis rūkė cigaretę be filtro,
o gal papirosą —
Angelas — kaip chimera,
kurios iš tikrųjų nėra.

1986.XII.1

ARCHAIŠKAS

Padeklamuok sonetą, paskambink sonatą,
Šis vakaras juk toks archaiškas...
Sužaisk su savimi šachmatais —
Kaip Dievas — vienišas ir aiškus...

Nedeklamuok, neskambink ir nežaisk!
Išeik šią naktį giedrą
Į Ten, kur niekas neišeis
Ir nesugrįš jau niekad.

1987

SUGRĮŽIMAS

Atsibunda, atsiveria alkanos širdys
Ir geria pavasario vyną.
O plazda plasnoja — alsuoja gyvybė —
Lyg paukštis, sugrįžęs tėvynėn!

Atsiveria žmonės kaip durys šventyklų,
Įeina į juos nuogos giesmės.
O plazda plasnoja — alsuoja
Praeiviai kaip skrendantys paukščiai!

Aš — paukštis, sugrįžęs tėvynėn.
Dangus — mano tėvas,
O motina — žemė.
Aš — paukštis tėvynėje paukščių!

1987.III.27

ATKRYŽIAVIMAS

Iš nakties kaip iš titnago ugnį išskelsiu —
Kibirkštis! — ir dangus mano sielos nušvis.
Pasitraukit, šėtono šešėliai, iš kelio,—
Noriu vaiko akelėmis šviesą išvyst!

Ir šviesos šypsena prieš akis mano švysteli,
Ir, išvydęs gyvenimą tyrą,
Aš nuo kryžiaus prisikeliu kryžkelėj
Ir iš titnago išskeliu rytą.

1987.VI.9

AKMENYS

Vėjas visatos siautėja marmure,
Kyla į dangų audringas granitas...
Triuškins akmuo Imperatoriaus armiją —
Aš ant akmens būsiu grynas kaip rytas!

Kodėl jums akmuo — vos ne keiksmažodis?
Kiek dieviški žmonės, tiek — akmenys.
Čiulbauja štai šimtamečiuose medžiuose
Akmuo — kaip lakštingala akina!

Akmenys — namas, tėvynė, kalėjimas.
Akmenys — dvikova ir nugalėjimas.
Akmenys — žmonės, dievai, amžinybė.

Siautėja marmure vėjas visatos!
Rūmus iš vėjo žmonės pastatė
Ir kaip vaikeliai pavargę užmigo...

1987.XI.26

PAGRINDINIS ĮRODYMAS

Ne ateistas aš ir ne religinis fanatikas,
Aš priklausau tiktai poetų sektai:
Poezija tikiu, bet realybe netikiu,
Kuri nesiekia nepasiekiamo pasiekti!

Girdėjau daugel filosofinių kalbų,
Tačiau teisybės negirdėjau...
Tikiu — įmanoma tik savimi galbūt
Įrodyti buvimą Dievo!

1987

DYKUMA

Kur pažvelgsi — smėlio slėniai,
Vėjas pusto aštrų smėlį.
Virš galvos tik — jūros mėlis,
Bet į sielą smėlis sėlina. . .

Vėjas pusto aštrų smėlį,
Pusto dalgį giltinėlė. . .
Kaip gražiai baltuoja kaulai —
Tai mirtis baltai juokauja.

Sėlinu per karštą smėlį,
Smėlis sėlina į sielą. . .
Aš keliauju per tuos kaulus,
O pro odą kaulai kalas. . .

Ilsis kaukolėj gyvatė —
Kaip mirtis ar kaip gyvybė?
Mano siela vos gyva, bet
Šliužo neįleis į vidų!

Aš žinau — toli oazė,
Kur dievai, vanduo ir vaisiai.
Po manim kaip jūra — Azija,
Spindinti kaip jūra vaiskiai. . .

Ir prasideda miražai
Ten, kur baigias mano protas.
Angelai štai groja džiazą,
Kviečia ir mane pagroti.

Ak, nereikia, dieve mano,
To mirties nuodingo meno.
Už miražą aš stipresnis,
Nes žinau stiprybės prasmę!

Kur pažvelgsi — smėlio slėniai,
Pusto vėjas aštrų smėlį. . .
Ko gi rauda giltinėlė,
Geldama į mano sielą?

1987.XII.23

VAIKŲ NAMAI

Koks šaltas kambarys nakties!
Aš vienišas žvaigždžių šviesoj. . .
Kas naktį ranką man išties?
Aš vienišas nakty vaiskioj.

Koks metų laikas? Kur esu?
Aplinkui ir viduj — naktis:
Šviesos nėra, o taip šviesu,
Kad nieks šviesos nepamatys!

O, žvaigždės,— mano žaizdos,
Sudeginkit mane skausme!
Jei visata — tik žaizdras,
Žaizdų šviesoj — kas mes?!

1988

TIK

Aš pats — likimas, bet nesu
Savosios laimės kalvis. . .
Į kalną lemtį aš nešu
Ar ji mane — į kalną?

Kas aš? Ar vien tik siela,
Įkalinta kalėjime kūno?
Ar vien tik laikrodžio tiksėjimas
Virš savo laikinumo?

1988

ORGANŲ MUZIKA

(Groti be garso)

Kiek organų žmogaus vargonuos:
Regėjimo, lytėjimo, lyties
Ir juodas organas vergovės
Po baltu šydu paslapties. . .

Girdžiu, kaip naktį oras groja,
It rojuj groja taip gražiai,
O pragare dainuoja Goja,
Kad proto nebežadina gaidžiai.

Sapnuoja protas. Protas? Protas! .
Jis čiulpia saldžią sapno gumą,—
Jį saugo organas kuprotas —
Vidinis organas saugumo!

Saugumo organas jį saugo
Nuo maišto organų kitų,
Nuo orgijų, orgazmo, saulės,
Nuo žemės reiškinių piktų.

Girdžiu, kaip naktį oras groja,
It rojuj groja taip gražiai,
O pragare dainuoja Goja,
Kad proto nebežadina gaidžiai. . .

Kiek organų žmogaus vargonuos —
Nė pats žmogus nesuskaičiuos!
Jis miega, dabarties varguolis,
Ir laukia ateities skaisčios.

1988

KAIP IŠGELBĖTI CIVILIZACIJĄ NUO BEPROTYBĖS. TIK BEPROČIAMS

Kas išprotės nuo gėlės,
To protas taps gėle. . .
Numirti nieks negalės —
Tokia gėlės galia!

Civilizacija yra rožė,
Sakė Gertrūda Stain.
Aš sakau, kad rožė
Yra civilizacija, štai.

1988

TEN

Ten, kur tėvas didžiuojasi sūnumi,
Ten, kur siela didžiuojasi kalnu,
Ten pats Dievas šoka su mumis,
Su mumis dainuoja ir juokauja!

Ten, kur šoka į bedugnę upės,
Ten, kur vynas lygus įkvėpimui,
Ten pats Dievas prieš žmogų klūpo,
Ten gyvybė nemirtinga imas!

Kaipgi ten mirtingieji pateko?
Juk tai pasaka, sapnas!
Betgi kaip visos upės teka,
Kaip žiedai skleidžiasi kvapnūs?!

Ten, kur tėvas didžiavosi sūnumi,
Ten, kur siela didžiavosi kalnu,
Ten pats Dievas verkė su mumis
Ir šypsojos, prie kryžiaus kalamas. .

1988

NEŽEMIŠKI NAMAI

Galvoti apie tai, kas sielą kelia
Ir žadina nežemiškus sapnus,
Aš troškau, žengdamas į kelią,
Kurs atveda benamius į namus...

Tačiau ir galvoje yra kalėjimas,
Kur juodos mintys — juodos grotos,
Kur naktį girdisi kalės lojimas,
Kur net mėnulis — tatuiruotas...

Galvoti apie tai, kas sielą kelia...
Ir ko taip sielai neramu?!
Girdi nežemišką: — Vaikeli,
Šioj žemėj tau nėra namų...

1990.I.12

BE SKAFANDRO

Žmogus — gamtos mintis —
Į tamsų dangų skrenda. . .
Šviesa jį išmaitins,
Jei siela be skafandro.

Nereikia nei skafandro,
Nei kosmonautų pastos:
Į paslaptį jis skrenda
Iš pažinimo spąstų!

1988

FANTAZIJA

Aš gyvenu Fantazijos šaly,
Tačiau ir čia ne rojus:
Pakeisti nieko negali,
Jei viską išgalvojai...

Aš gyvenu Fantazijos šaly,
O mirsiu ten, tikrovėj...
Juk pragare mirtis — švelni.
Nemirštama tik rojuj!

1987.VI.18

AUTOAVARIJA

...Kosmoso smūgis, smigimas žemyn į
Branduolį, dugną ugninio žemyno —
Avarija roboto — proto radaro,
Kuris mano sielą kalėjiman uždarė.

Nasrai ir kapai, ir gėlelės vampyriškos,
Liepsna, suartėjimas su pragaro lyrika —
Kosmoso smūgis kaip Dievo bausmė
Už sielos pretenzijas į pažinimą,
Laiku nesuderintas su dangumi...

Skrendu vis gilyn, kuo giliau —
Tuo karštis plėšresnis... Širdy —
Pasaulio žiniuonis, rankas sukryžiavęs,
Jo lūpos — šviesotamsos žiedlapiai:
Juoda viršutinė jo lūpa,

Balta apatinė jo lūpa.—
Dryžuota būtis — kalinė manyje!
Nyru aš gilyn į žemyną ugninį
Kaip žemės žuvis į dangaus vandenyną...

Žiniuoni, išskleisk sukryžiuotas rankas!
Žiniuoni, šypsokis gėląja gėlės šypsena!
Žiniuoni, suduok man —
Gal smūgis antrasis suderins mane su pirmuoju?

Nyru aš gilyn į žemyną: aš — žemės žuvis,
Pelekai-sparnai ardo-aria audinį gyvą!
Žinau, tik tada, kai pavirsiu žmogum,
Aš pakilsiu iš žemės į dangų!

Juk aš — tai akis, kuri krenta aukštyn,
Nes ją traukia kaip žemė —
Nežemiški paukščiai, magnetiniai paukščiai,
Keliaujantys dangaus vandenyno dugnu. . .

1986

DŽIUNGLĖS

Žodžių brūzgynai ir klaikus
Paukščiažmogio juokas, o aš —
Įsipainiojęs lianose, liūnas
Aplinkui mane ir gyvatė šalia,
Laukianti, kad ją užminčiau —
Tada ji įgels mirtinai.

Aš negaliu galvoti — baimė —
Tai galingiausia negalia...
O, kiek tiesų man reikėjo,
Kad pajusčiau Vienintelę!
Apsižvalgyk aplinkui, keliauninke —
Esi karalius Žodžio džiunglių!

Tačiau esi ir tigras, kurs
Mirtinu šuoliu užburs...
Tačiau esi tu ir šakalas,
Kurs grauš tavo kaulus...

1986

ŽUVĖDRA / ŽUVIS

įkvėpsiu naktį į plaučius
kaip mikrovisata plačius
ir priešais kūdikio akis
balta šviesa skaisti sukliks
įkvėpsiu naktį į plačius
kaip mikrovisata plaučius

skaisti šviesa balta sušvis
kaip veidrodis dangaus žuvis
šviesa atodūsio metu
pavirs atoslūgiu šventu
ir priešais kūdikio akis
žuvėdra kaip žuvis praskris

1986

PALAIMINK

Žmogus gyvena nuogas,
Drabužiai — tik iliuzija.
Žmogau, palaimink žmogų —
Kaip savo sielą liūdinčią.

Žmogus numiršta nuogas,
Jo kūnas — tik iliuzija.
Žmogau, palaimink žmogų,
Keliaujantį iš liūdesio.

Žmogus užgimsta nuogas!
Mirtis — tiktai iliuzija.
Žmogau, palaimink žmogų —
Tą amžinąjį kūdikį. . .

1987.III.20

TEOSAS *

mes keliausim nuogi dangumi —
ir tada ugniniai mūs kūnai
apšvies vienišuosius
ir nebus mūsų žemėj tamsos

ir tada — mes keliausim ratu
iš visatos vienos į kitas —
mes keliausim nuogi dangumi
kaip ugnis — ir keliausim dangum amžinai

1986.III.3

---

* Harmonijos simbolis, priešingas Chaosui.

LELIJA

Lyjant plieniniam lietui,
Aš galvoju apie Lietuvą:
Žengti ir nenusilenkti,
Lyjant plieniniam lietui!

Aš galvoju apie Lietuvą —
Sukruvintą baltą leliją.
Aš mąstau apie ateitį lyjant —
Žengti ir nenusilenkti!

Kalba nugali žvėrį —
Taip mąstau apie Lietuvą —
Eilėraštį, kurs žėri
Kaip lelija, nugalėjusi Letą. . .

1987

Aš gyvenau poezijos šaly,
Šalia manęs gyveno proza —
Šypsojos lelija tyli,
Šypsojos kraujo rožė.

Įsimylėjęs kaip šaulys
Ir paukštę mėlyną, ir strėlę,
Aš gyvenau poezijos šaly,
O manyje gyveno menestrelis. . .

1987.I.28

AUKA

Esu žuvis, įkliuvusi į tinklą
Žvaigždžių — dangaus žvejų...
O prieš žvaigždes esu beginklis,
Nes tinklas — ginklas jų!

Ak, žvaigždės, žvaigždės elektrinės,
Viliojat žuveles aukštyn,
Kur oras kaip sidabras grynas,
Kur oras — tik mirtis grakšti...

Aš įkliuvau, širdis bedugnėn kyla,
Kokia nežemiška trauka!
Jau nieko negirdžiu, vien tylą,
Kaip girdi tylą tik auka...

1989.I.5

BENAMIŲ NAMAI

Štai žydras dangus ir medis žalias,
Ir žilas žmogus su jais.
Jis klūpo ir mato nematomą šalį,
Kurion iš tėvynės išeis.

O kas ta tėvynė? Gimtinė — kas?
Mes patys čionai kas esame?
Kai mes numirsime, kas — užkas,
Ir ką — mes patys užkasime?

Štai žydras dangus ir žalias medis,
Ir žilas žmogus, ramus
Jis guli ant žemės, rankas atmetęs,—
Atradęs namus ir mus. . .

1988

RUDUO MIRŠTA RUDENĮ

Ruduo — ir vėl aš netvarkingas,
Ir vėl per daug rūkau...
Geriu, žiūriu, kaip trupa tinkas,
Ir nieko netvarkau...

Man netvarka šita patinka,
Bet viską sutvarkys žiema...
Ir sniegas, baltas tarsi tinkas,
Uždengs, paslėps mane...

1989.VIII.30

AŠ VISADA MYLĖJAU VĖJĄ

Aš visada mylėjau vėją,
Ir vėjas — visada
Danguj mane mylėjo,
Baltam dangaus sode.

Per tylą ir per audrą
Skridau kartu su juo.
Rudens raudonos raudos...
Ak, vėjau, nusijuok,

Kad juokas stebuklingas
Pralinksmintų visus,
Ir medis būtų linksmas,
Dalindamas vaisius.

1987.VII.12

ŽIEMA ATĖJO

Kaip tuščias butelis — pasaulis ūkia. . .
Aplinkui — žvaigždės, šaltis, rūkas. . .
Viduj pasaulio — siaučia vėjas.
Pasaulis šaukia. Kas jį vejas?

Kaip nuosėdos nusėdam ant pasaulio dugno.
Ten sėdime ir šnekam apie dangų tyrą. . .
Iš mažo butelio gurkšnojam vyną drungną,
Bet aklas dainius vos paliečia lyrą,—

Tuoj uždainuojame nei vėjai amžinieji,
O žvaigždės pritaria šviesiais balsais!
Ir Dievas žemele jau važinėja,
Dažydamas kaip dangų ją — baltai. . .

1987.XII.18

NEBŪTASIS LAIKAS

Šiandien taip elegantiškai sninga...
Antanas Miškinis

Šį vakarą taip elegantiškai sninga,
Mes šokame gatvėje valsą,
Švelnioji, klausykis elegiško svingo
Lyg meilės vienatinio balso...

Šį vakarą taip elegantiškai sninga! —
Iš skausmo tave aš bučiuoju:
Tesninga į sielą skausmingai —
Alsuokim laiku nebūtuoju...

1987

ŽIEMOS MUZIKA

O kartais poezija būna kaip muzika,
Nežemišku vėju sieloje ūžianti. . .
Tas vėjas visatą apsupa sūkuriu,
Ir supas pasauliai, ir supas, ir sukasi. . .

O kartais, žiemą, žemė man — muzika,
Balta ir skaudi, išdidi tarsi rekviem. . .
Ir niekas, o niekas negirdi jau mūsų, kai
Mes vėjy vienatvės beprotiškai rėkiam.

1987.XII.14

PRARASTO LAIKO ATRADIMAS

Prarasto laiko nėra,
Juk laiko neįmanoma prarasti,—
Jei sniegas ištirpsta ir susilieja su jūra —
Nejaugi tatai praradimas?

Prarasto laiko nėra,
Yra tiktai atrastas laikas,—
Taip regime amžiną jūrą,
Kur snaigės — pavasario turtas!

1987.IV.6

MIRŠTANČIOS ŽOLELĖS DAINA

Karžygys ant širmo žirgo
Joja per šalelę,
Žiežirbos nuo kardo žyra
Ant žalios žolelės.

Kilkit, žmonės ir žolelės,
Kilkite į kovą!
Priešas joja per šalelę
Ir kardu kapoja. . .

Virš manęs — kanopos žirgo,
Mirštu mūs šalelėj. . .
Tegu žydros žvaigždės žyra
Ant žalios žolelės!

1987.VII.15

PAVASARIO LIETUS

Išsmukęs iš smuklės, per lietų einu,
Apsvaigęs nuo kvepiančio vyno...
Pavasaris visas — pakvipęs vynu —
Ir kvepia vynu įkvėpimas!

Einu lietuje ir blaivėju nuo vėjo,
Kurs pučia į veidą ir kvepia vynu.
O lietui praėjus, dangus išblaivėja,
Tik žemė svaiginasi įkvėpimu...

1987.VIII.9

VIENATVĖS ZONA

Vienatvės zonoje dainuoja kalinys,
Įkalintas iki gyvos galvos.
Ir kas į karstą kals vinis,
Kai nebeliks dainos gyvos? . .

Vienatvės zonoje dainuoja kalinys,
Gražiau nei paukštė vieniša.
Kalėjime prisikelia šviesa —
Ir kas į karstą kals vinis?!

1987.VIII.29

PASIMATYMAS

Ruduo jau vos gyvas stovi tarpuvartėj,
Bet rūko ruduo papirosą
Ir žiūri į savo pasaulį supuvusį —
Juodai apšerkšnijusią rožę.

Tačiau štai iš tolo žiema atbaltuoja
Ir juokias: — O, kiek nesimatėme!
Ruduo savo rožę jai dovanoja
Ir miršta be motyvacijos. . .

1987.IX.28

Vienišas aš vėl žvelgiu ilgesingai į tolumą
violetinę...
Draugužis ir sugėrovas ruduo kilsteli
kepurėlę velvetinę
Ir eina prošal. Ei, seni, palauk, ateik čia, sėsk,
paplepėkime!
Papasakok man kokią liūdną ir gražią,
ir baisią istoriją,
Jeigu jau dviese vienatvės kryžkelėj
sustojome...

Ruduo nusišypso ir stato ant stalo butelį
vyno.
Ruduo — prasigėręs praeinančio amžiaus
inteligentas.
Jis filmavosi filmuose Čaplino ir filmuos
Felinio
Ir nepaėmė iš genijų kaip išdidus elgeta —
nė cento.
Papasakok man, alkoholike, baltą paranojinę
pasaką,
Išduok man visatos valstybinę paslaptį!

Mes geriam, mums gera, rudens liežuvis — kaip
lietus,

Ir vėjyje šokantys lapai seniokiškai,
vaikiškai plepa. . .
Iš tikrųjų, po velnių, mano dragužis velniškai
plepus,
O aš tyliu, kaip nuo medžio į dangų krentantis
lapas. . .

1987.XI.5

BEPROTYBĖS IRONIJA

Gražu išeit iš proto auštant,
Kai žvaigždės miršta akyse,
Ir akyse telieka aukštis
Lyg nušautajam apkase.

Gražu nuogam užlipt ant stogo
Kaip katinui, lunatikui, romantikui
Ir šokt žemyn, į rojaus sodą,
Kur kaunasi herojai antikos. . .

1987.XI.29

MĖSININKAS

Mėnulis tarsi kamuolinis žaibas
Kaip demonas plėšrus ir nuogas
Lemtingai šypsosi ir šaipos
Nustumdamas vaikus nuo stogo

Romantikos tamsybėje nėra
Tačiau mėnulis dar nesprogo
Balčiausia mėnesienos elektra
Ir vaikas mėnesienoj nuogas

1987.XII

SAVIŽUDIS

Buvau, esu, nebūsiu —
Gyvenimas toks paprastas!
Bet klausiu, dar beūsis —
Kas po mirties bus atrastas?

Ir jei mirtis — tik praraja,—
Pirmyn į rają prarają!
Lig dugno užkariausiu ją
Aukščiausio kraujo arija.

1988.I.4.

ŽVAIGŽDŽIŲ KARAS

Mus laikas laiko ne žmonėm, o formom,—
Tai prasmingiau už turinius visus.
Ir kalba už kareivį uniforma,
Kad jo gyvenimas — šviesus.

O tuo metu poetai žodžiais žaidžia,
Politikai gurkšnoja kavą vakare.
Į karo lauką nusileidžia žvaigždės
Ir vietoj mūsų žūsta tam kare. . .

1988.I.8

KOSULYS

Šiąnakt girdėjau kosmoso kosulį...
Kosmosas serga džiova!
Jūs ar girdėjote kosulį kosminį,
Žaidžiantys patys save?

Šiąnakt girdėjau kosmoso kosulį...
Gydyt žvaigždes? Vargu...
Kas gi išgydys tą gyvasties sopulį,
Kuriuo mirtinai sergu?

1988

TARP GĖLIŲ

Kai gėlės primena ne grožį jau, bet mirtį,
Regiu, kaip tarp gėlių guliu,
Ir trokštu mirtį kaip gyvenimą patirti,
Kaip mirtį ir gyvenimą gėlių...

Jos tokios gražios, geros, švelnios —
Mergaitės, mylinčios visus!
Kol vienąkart pakanda šalnos,
Ir baigiasi žydėjimas vaiskus...

Kai gėlės primena ne grožį jau, bet mirtį,
Regiu, kaip tarp gėlių guliu,
Ir negaliu gėlių gyvenimo patirti,
Bet ir mirties patirti negaliu.

1988

RUGIŲ ŠVIESA

Tėvui

Šviečia aukso mėnesėlis
Naktį virš rugių...
Kas rugius jame pasėjo? —
Šviesą jų regiu!

Šviečia aukso mėnesėlis
Naktį virš rugių...
Kas juos žemėje pasėjo,
Šviesą tų regiu...

1988.III.7

DURNA DAINA

Spindi mėnulis — kaip sidabrinis doleris
Ir kaip auksinė Amerika — tolimas. . .

Kristus nebuvo mėnulyj,
Nebuvo ir Kristupas Kolumbas. . .

Lietuvos kaime dievulis guli
Ir svajoja nužengt į mėnulį su klumpėm.

1988.III.7

VIENIŠAS VĖJAS

Pavasario viesulas siautėja sieloj. . .
Kišenėj — pavasarių šimtas!
Pavasario viesulas man yra mielas,
Pavasario viesulas — šiltas!

Ką sako man vėjavaikis K. Binkis
Pro skausmo žodžius karčius? —
Poete ir chuligane, kabinkis
Į vienišo vėjo karčius!

1988

VĖJAS ANT KALNO

Nelįsk, mirtie, tavo lūpos — sliekai!
Tavęs niekada nemylėsiu.
Praėjo sliekų karalystės laikai,
Praėjo laikai pelėsių!

Šalin, mirtie, prostitute pigi,
Gali nebešokti kankano!
Dabar mes patys šoksim nuogi,
Nuogi mes šoksim ant kalno!

Išeik, mirtie, sugrįžk į save.
Jau baigės pjūtis. Prasidėjo sėja,—
Mes grūdą užgrūdintą sėjam!

Tavęs, mirtie, nemylės ateitis
Ir tau paminklų nieks nestatys.
Vien mes — įamžinsim vėją. . .

1988.IV

PAUKŠČIŲ KALBOS PAMOKOS

1

Pavasarį pasėjau paukštelius
Aukštyn — į dirvą žydrą.
Dabar žemelėje aš pats tyliu,
O jie aukštais balsais pražydo!

2

Šią naktį išgirdau lakštingalą,
Kuri tylėjo.
Ir sugrįžau į savo inkilą —
Į ryto vėją.

3

Rugsėjui prasidėjus — pas mane
Ateina paukštis į svečius.
Jo švarkas — šiaurės samana,
Užaugusi ant kruvinų pečių. . .

4

Ar galima nemirti, klausiu
Paukščio šimtamečio.
O jis, išminčius, man — į ausį:
Gyvenk virš medžio. . .

1988

LIETAUS ŠALIS

Niūrus ruduo be meilės ir be meno.
Nebematau būties pro lietų.
Ruduo. Naktis. Aš — vienišas benamis,
Lietaus šalies pilietis...

Per naktį — vienas. Kur einu?
Ruduo — vedlys. Lietus — malda.
Aš svaiginuos lietaus vynu,
O prieš mane — mirtis balta.

Lietaus šalies ir laiko sienų
Aš peržengt negaliu be vizos.
Tačiau einu. Per naktį — vienas.
Ir su manim — pasaulis visas!

1988.VII

VĖLINĖS

Mes įžengėm į Mirusiųjų miestą...
Kapai — namai su žvakėm languose.
Atrodė, mirusieji sveikina gyvuosius
Ir kviečia į svečius...

Mes uždegėm žvakes ant niekieno kapų,
Kurie dunksojo užmiršti ir tamsūs,
Bet mums nebuvo svetimų:
Negali būti niekieno žmogus.

Paskui mes leidomės žemyn,
Žemyn nuo žiburiuoto kalno...
Mes nusileidome prie Miesto vartų,
Ir lūpose prasiskleidė giesmių gėlė...

Pašėlęs vėjas plėšė liepsną,
Tačiau ji priešinosi, gindama kapus.
Ir mes giedojome, šventai tikėdami,
Kad vėjas mūsų neužpūs...

1988.XI.1

KAIMO ŽMONĖS ŽIEMOS PEIZAŽE

Apšerkšnijo mūsų akys,
Suledėjo mūsų širdys,
Surūdijo dalgiai, šakės,
Surūdijo svirtys...

Vandenėlio nepasemsi,
Nepagirdysi žirgelio...
Tik jaunystėje pasensi
Šalia kelio...

Šalia kelio — karčiamėlė.
Oi, šinkorka, šinkorka!
Pilk man kartų vandenėlį
Angelo ranka...

Oi, tai gersiu, tai raudosiu,
Oi, tai degsiu pragare...
Bet širdies neatiduosiu —
Nebėra...

1988.VIII

TĖVYNĖS AKIS

Tėvynė — mano skausmas ir šviesa. . .
Ak, ne — tai baisiai banalu!
Tėvynė — išrengta visa
Ir dar apspjaudyta alum. . .

Tėvynė — Viešpaties ugnis,
Kuri mus amžinai svaigins.
Tėvynė — išdurta akis,
Kuri mus, neregius, apgins. . .

1988.XII.6

NEŽINOMO DAILININKO PAVEIKSLAS

Dundėdamas Dievo kauleliais į stogą,
Už lango jau tyla pažliugęs paveikslas,
Ir keista, kad šnarantys pirštai negali
Nuplauti miglotų spalvų tarsi dulkių...

Rytinis praeivis senamiesčio gatvėj
Žingsniuoja per atsispindintį dangų...
Pamato mane, tačiau nesupratęs
Kreivai nusišypso ir taria: nupieštas...

1984

ŠVENTĖ, KURI VISADA SU TAVIMI

Nedžiugina manęs nei muzika, nei juokas,
Nei proto kibirkštys, nei taurių skambesys.
Jaučiuos it grįžęs iš kovos naujokas,
Kuriam jokia kova jau nebaisi.

Nelinksma man, nors senos damos —
Panašios į svajingas paneles!
Bet aš, deja, jaučiuosi senas,
Ir mano lūpos jų krūtų nelies. . .

O šventė siaučia — švenčia bohema!
Už lango siautėja žiauri žiema —
Šėtonas, rodos, daužo būgną. . .

Aš jaunas! Ir jauna dama.
Ir degina gyvenimo daina —
Ugnim putojanti bedugnė. . .

1988.VIII.15

PASKUTINĖ STOTELĖ

Širdis kaip vagonėlis — kol sustos.
Sustos — bedugnėn nuriedės.
Ir niekas neišgirs signalo SOS,
Kaip negirdėjo dar gyvos širdies...
Ir niekas, niekas nepadės!

Širdis kaip vagonėlis — kol sustos.
Sustos — bedugnėn nuriedės.
Vien tik vienišius vėjas pakartos
Signalą vienišos širdies,
Bet niekas, niekas negirdės!

1988.X.26

VIENATVĖ PUSĘ KETURIŲ

Aš nieko neturiu, aš pusę keturių
Prieš veidrodį su vienatve geriu:
Nebeturiu jėgų, nebeturiu draugų —
Vienatvės veidą veidrody regiu...

Tokia naktis sunki kaip lėtinė liga,
Tokia ilga naktis, tokia liga ilga...
Aš nieko neturiu, aš pusę keturių...
Aš pusę keturių — savęs! — nebeturiu...

1989.X.27

BALTAS BLIUZAS

šį vakarą man liūdna
o vakaras toks baltas
kaip mano liūdnas bliuzas
o mano bliuzas baltas

o mano bliuzas
mano bliuzas baltas!

šį vakarą man liūdna
lėtai einu asfaltu
ir liūdnas mano bliuzas
ir mano bliuzas baltas

o mano liūdnas
mano bliuzas baltas

einu asfaltu basas
ir skamba mano balsas
ir skamba balsas baltas
šį vakarą man liūdna

o mano bliuzas
mano benamis bliuzas!

keliu keliauja bliuzas
kaip valkata vakaras baltas

ir gal tai tik iliuzija
kad baltas mano balsas

o mano balsas
    mano benamis balsas!

ir mano bliuzas
    mano bliuzas
        mano bliuzas. . .

1988

IŠPROTĖJĘS VĖJAS

Žiema. Naktis. Aš vienišas ir vienas.
Tylu tarp šios vienatvės sienų.
Vien vėjas, rodos, išprotėjo,
Beprotiško pasaulio vėjas
Už lango, už vienatvės sienų...

Beprotiško pasaulio vėjas
Visatoj blaškos išprotėjęs...
Naktis. Žiema. Nėr Dievo.
Jo niekas niekad negirdėjo —
Vien vėją, vėją, vėją...

Žiema. Naktis. Gal ir nemirsiu.
Gal tik į sapną aš panirsiu...
Širdis — it belstųsi mirtis!
Girdi? Girdžiu. Ne širdį — vėją.
Mirties nėra. Aš negirdėjau...

1988.XI.30

BARE

Algiui

Broleli, kas mus beišgelbės?
Kasdien, kasnakt — geri.
Ak, sunkios skausmo pilnos galvos,
Kai žmonės — negeri. . .

Broleli, kas mus beišgelbės?
Mes — už įstatymo ribų.
Mes — tamsūs, mes — ne gulbės. . .
O kiek — žmonių raibų!

Broleli, kas mus beišgelbės?
Sakai, gal menas. Menas?!
Jis pats mus tarsi Dievas šelpė,
O kiauros mūs kišenės. . .

Kas beišgelbės mus, broleli?
Nemyli mūsų niekas čia.
Aplinkui sėdi nuogos lėlės,
O sieloje — nuoga kančia. . .

1988.XII.1

MIEGANTIS MIESTAS

Mūsų namai nesiveržia aukštybėn,
Mūsų namai — mūsų miegas.
Miegantis miestas — veidai ištinę.
Miegas — kaip sniegas, kaip sniegas...

Kur tie dangoraižiai, kur tos bažnyčios
Miegančių mūsų minčių?
Sapnas iš mūsų sąmonės tyčiojas,
Juokias iš mūsų mirčių!

Pažeme mūsų nameliai nutįso —
Lagerių talpūs barakai!
Saulės zuikučio nepamatysi...
Saulė kalta čia ar akys?!

Miegantis miestas — marmuro kapinės.
Vėjas tarp antkapių šoka...
Tupi ant kryžiaus murmantis katinas
Ir nusileisti nemoka...

1988.VIII

MELODIJOS VORATINKLIS

Mums vėjas graudžią dainą uždainuos
Kaip smaugiamas, kaip kariamas šuo...
Skambės lapeliai medžių metaliniai —
Taip tyliai, kaip melodija metalofono...

Mes melomanai šito metų laiko,
Vaikai mes nemeluojančio rudens...
Jis pavėlavo, bet atėjo staigiai —
Dabar mus drovumu graudens.

Mums vėjas graudžią dainą uždainuos
Kaip vaikas duobkasio, duobėn įkritęs,
Pramušęs kojom karstą ryto
Ir klykiantis, kad vietoje žmogaus — vanduo!

Pripratę mes prie lyrikos ir siaubo,
Prie grožio ir makabrikos pripratę...
Ruduo, tėvelis, mus išmokė laukti,
Išeiti ir sugrįžt, apsukus metų ratą.

Mieloji mano, tu neklausk manęs,
Kiek laiko suksimės laike...
Žmonių pamiršęs lopšines,
Migdys mus vėjas lopšine tokia,

Kuri pažadins mumyse tarytum
Galingą augalą ugnies, kurį tu
Regėjai sapno vėjuose linguojantį. . .
O skambanti, o auganti melodija!

1986

SKAMBANTYS VAISIAI

Ruduo — tai liūdesys, lietus ir vėjas.
Ruduo — tai akys jau mylėjusių.
O soduose siūbuoja vaisiai stambūs
Ir sodriai kaip varpai į dangų skamba. . .

Bet juk ir aš esu skambėjimas
Rudens, rudens, rudens ir vėjo.
Vaisius brandina liūdesys.
Vaiskus skambėjimas: esi. . .

1988.I.2

AUKŠČIAUSIA BAUSMĖ

Aš kentėjau, o man šaukė: „Poza!
Kankinies tik dėl kaprizų savo.
Gal geriau rašyk, poete, prozą,
Jei likimas taip surežisavo."

Aš krauju sau nuosprendį rašiau.
Nekentėjau, ne. Tik nekenčiau
Tų, kurie užpuolė dar aršiau,
Kad poezijos žmoguj neniekinčiau.

Aš mylėjau. Tyliai. Kaip vagis.
Nerašiau krauju nei rašalu.
O man šaukė: „Pavogei akis
Ir verki ne savo ašarom!"

Aš — ne Kristus. Kritikas — ne Judas.
Budelio nėra. Tik sausas skausmas.
Toks, kai prikalta ranka dar juda,
Galingesnė už aukščiausią bausmę.

1987.XII.14

RUDUO MIRŠTA RUDENĮ

Ruduo, toks perkaręs ir liūdnas,
Vis verkia tai lietum, tai lapais,
O medžiai — jo gumbuotos rankos —
Paskutinius vaisius dalina. . .

Ruduo, toks perkaręs ir liūdnas,
Kaip angelas, prakeikęs dangų,
Palaimins žemiškąją būtį
Ir mirs kaip šuo už kampo.

1982

TURINYS

NEŽEMIŠKA ŽEMĖ

Rudokas T. A.

Ru39 Nežemiška žemė: Eilėraščiai.— V.: Vaga, 1991.— 126,[1] p.: iliustr.

ISBN 5-415-00856-X

„Nežemiška žemė“ — jauno rašytojo trečioji poezijos knyga. Joje svarbiausia žmogaus asmenybinis įtvirtinimas, alkanos ir atviros širdies įvaizdis, fantazijos įaudrintas ekspresyvus žodis. Eilėraščių plastika pasižymi atpažįstama ir savita gėlių ornamentika, kurią netikėtai papildo naujos tautinės kūrybos aspiracijos.

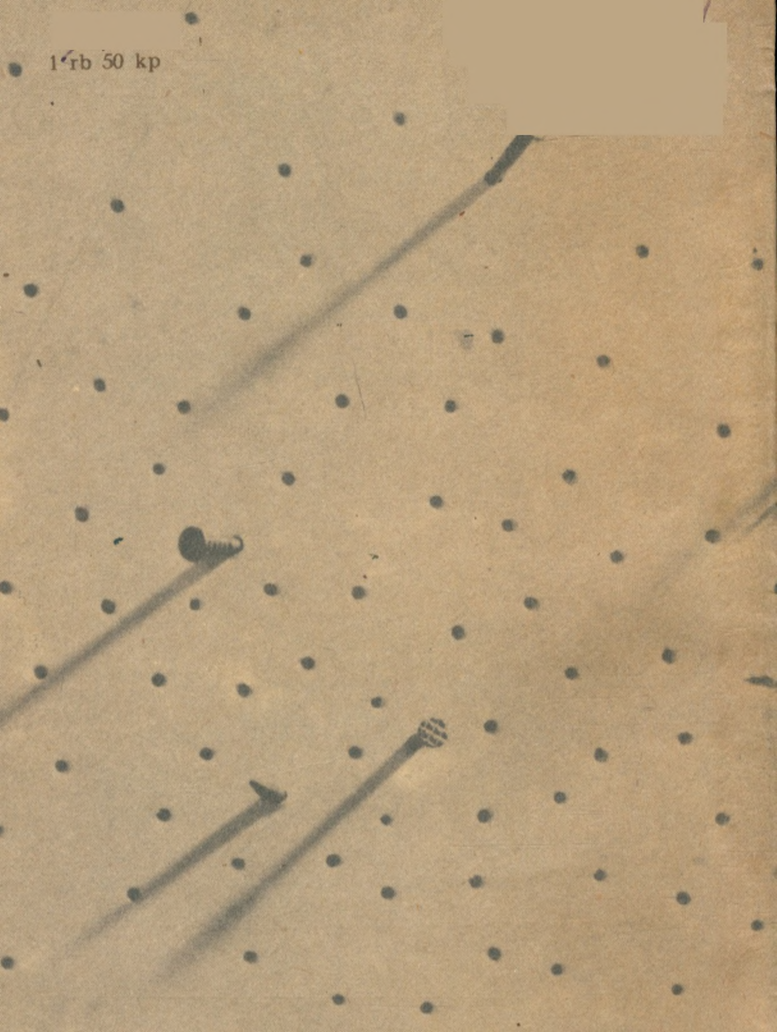
R $\frac{4702390202—049}{M852(08)—91}$ Neskelbta   UDK 888.2-1

Rudokas Tomas Arūnas
NEŽEMIŠKA ŽEMĖ
Eilėraščiai

Redaktorė *A. Jurgutienė*
Viršelio dailininkė *R. Kaušinytė*
Meninis redaktorius *R. Orentas*
Techninės redaktorės: *L. Mikšienė, R. Lukaševičiūtė*
Korektorė *R. Prapiestienė*

Duota rinkti 1991 12 13. Pasirašyta spaudai 1991 05 29. S.L. Nr. 257. Leidinys 12595. Formatas 60×90/32. Popierius spaudos. Garnitūra „Baltika“, 9 punktai. Iškilioji spauda. 4,0 sąl. sp. l. 4,19 sąl. spalv. atsp. 2,1 apsk. leid. l.
Tiražas 3000 egz. Užsakymas 24. Kaina 1 rb 50 kp

„Vagos“ leidykla, 232600 Vilnius, Gedimino pr. 50
Spausdino „Vilties“ spaustuvė, 232600 Vilnius, Strazdelio 1.

1 rb 50 kp